

Nejlepší diváci jsou na divadelních festivalech

RoZHovor

Poprvé za celou historii Jiráskova Hronova rozložili během jeho konání nezávislé kočovní divadelníci v Hronově svůj stan d'art a po několik dní festivalu v něm hráli, tančili, křepčili, nabízeli jídlo a pítí různých barev, vůní, chutí i cen. Svým způsobem jde o revoluční čin, který přivádí do Hronova nové divadelní myšlení, blízké současnému mladému "nezávislému" divadlu, divadlu, jehož duch a ideály právě ochotnické divadlo větko si do svého štítu již před čtvrtstoletím.

Kočovné divadelní společnosti stejně jako hudební sound-systémy mají vždy oproti kamenným divadlům a koncertním sálům, zvláštní kouzlo. Bude to nejspíš svobodu, která z jejich životního stylu prolne i do přestavení. Pražské divadlo Vosto5 se do kočování pustilo až tuto sezónu, přesto za krátký čas sjezdilo ty nejlávkovější letní akce jako například Open Air Festivalu evropských regionů Hradec Králové, Festival v Boskovicích, Letní filmovou školu Uherské Hradiště nebo Pirkenštejnského ptáčkav Ratajích nad Sázavou. A teď jsou zde. Od chvíle, kdy jsem poprvé viděl jejich stan, přemýšlím nad tím, jaké by bylo, kdyby se z "divadelního trampingu" stal celospolečenský fenomén. Představte si louku na kraji lesa či u řeky na pár dní obydlenou divadelními nadšenci, kteří zde rozbjíjí stan, vžájemně navštěvují svá představení, pak odjedou, zahladí za sebou stopy a celý festival zmizí jako pára nad hrncem. Vosto5ka ukazuje, že to není představa bláhová. Úplná nezávislost není nedosažitelná.

Ovšem odtud potud. Prohlédnete-li si internetové

stránky souboru (www.vosto5.cz), zjistíte, že jeho organizační struktura je velmi složitá, že se dělí na čtyři divize (Teatro Piccolo Primitivo, Avion, Marion, Union), má svůj řídící a realizační výbor a řadové členy. Mohu vás ujistit, že do Hronova přijel celý řídící výbor a soubor přehrál většinu svých nejvýznamnějších inscenací, vlastně ty, co patří do divize Teatro Piccolo Primitivo. Připravili jsme provád rozhovor s celým řídícím výborem - Davarem (David Kašpar), Ondarem (Ondřej Cihlář) a Petarem (Petr Prokop) a přizvali - aby jejich názory korigoval - i jednoho řadového člena Tominu (Tomáš Jeřábek). Všechny jste mohli vidět nejen v jejich Stand'art, ale i v Sále Josefa Čapka při jejich výstupu na Sněžku.

Jak se takový divadelní stan staví?

Davar: Hlavním stavbývedoucím jsem já. Podílíme se na tom všichni, ale já už mám trochu prozkoumaný optimální způsoby, jak tak velký stan postavit cca do hodiny a půl. Ondřej je pak odborník na ozdobičky okolo. Treba vlaječky na vrcholu stanu nebo nápojové listky jsou jeho doména.

Ondar: Já sem dávám takový ty krabičky, tahám kabilky, aby to hrálo a svítilo.

Petar: No a Tomina spíš tak jako kemruje.

Kde jste ten stan sehnali?

Davar: Je to armádní stan, který jsme si od armády vydobily, tedy získali zadarmo. Původně byl o něco menší, ale střední plachty se dají nastavovat, takže jsme ho trochu zvětšili. Současná kapacita, která se jeví jako ideální, je asi 80 míst k sezení nebo až 120 míst - když se lavičky odstraní - ke stání. Dá se to postavit téměř kdekoliv, i na betonu, pak to sbalíš, odvezеш a nic po tobě nezbyde.

Takže příští sezóna bude zase se stanem?

Řídící výbor i řadový člen: Určitě.

Davar: Tohle je vlastně zahřívací nultý ročník.

Jak vás napadlo pořídit si divadelní stan?

Ondar: Hodně se nám líbila Bouda bratří Formanů. Nápad se stanem tu byl už dřívno, ale stále šlo jen o sny. Davar se do toho ale letos opřel a sehnal ho. Na víc teď byla zrušena Damúza, kde jsme pravidelně hráli, tak se nám stan náramně hodí. Budeme mít aspoň možnost kde v Praze hrát.

To chcete hrát jen pod stanem?

Davar: Samozřejmě stan všechny naše úvahy o tom, kde hrát, nezrušil - je to řešení jen na léto. Pořád tedy sháníme nějaký prostor v Praze, kde bychom mohli pravidelně hrát.

Jak fungujete finančně?

Petar: Na začátku jsme museli něco nainvestovat,

Pokračování na straně 2

Kdo si myslí, že nic neví, bývá vlasti chlouba, kdo si myslí, že ví všechno, bývá, s odpustěním, trouba.

K.H.Borovský

9:00-12:30

Semináře a dílny

14:00-16:00

Kritický klub

16:00 (A) a 19:30 (B) - Jiráskovo divadlo

Rádobydivadlo Klapý

Podle Podzimní sonáty I. Bergmana:

Taková podivná kombinace citů (100')

14:00 (A) a 17:00 (B) - Sál Josefa Čapka

Divadlo na Cucky Domu armády Olomouc J. Kolář, L. Večerka:

KOLÁŘ(Z) neví kam jdeme? (25')

Divadlo Jesličky

ZUŠ Na Střezině Hradec Králové

W. Cope, E. Zámečníková:

Zatracený chlapi (25')

21:30 - Sál Josefa Čapka

Malé Vinohradské divadlo Praha

Tradiční hra pekinské opery:

Na křížovém vrchu (55')

HRONOFF

od 14:00 do 23:00 hod - Park Aloise Jiráska

Rockový koncert

Vystoupení řady známých rockových kapel.

22:30 - Jiráskovo divadlo

Richard Pogoda

Vzpomínání na Miroslava Horníčka (60-90')

DOPŘÍKOVÝ PROGRAM

POZOR!

Dopravní omezení!

V sobotu 14. srpna od 12.00 hodin platí zákaz parkování na náměstí Čs. armády v Hronově.

Z důvodu konání ohňostroje musí být prostor z bezpečnostních důvodů vyklenut.

Záchranná parkoviště pro vozidla: parkoviště u zimního stadionu, park u Textonnie podél železniční trati, parkoviště ve Dvorské ulici, Frejwaldovo náměstí, parkoviště u nádraží ČD.

BEZ UMRTVENÍ

A jsme zas u toho a je to tady. Co je amatérské divadlo? Jaký je jeho smysl? Proč vzniká a jaké parametry by mělo mít? Je to celosvětová otázka, jak jste se mohli dočít v rozhovoru s Lenkou Lážňovskou ve Zpravodaji č. 2, takže ji zde asi nevyřešíme. Ostatně je to myslím problém nevyřešitelný, dokud amatérské divadlo amatérským divadlem je.

Ale právě na dvou včerejších inscenacích lze dokumentovat dva z mnoha extrémů (aby to nebylo zavádějící, nechci použít slovo vrcholem, i když v matematice je to to samé), které se v amatérském světě objevují. Na jedné straně diavdlo, jež lze srovnat s profesionálním - inscenačními prostředky, finančním zabezpečením, formou a svým způsobem i existencí. Mám na mysli Nezávislé divadelní společenství TYAN Plzeň. Je součástí občanského sdružení Johan, jež v Plzni velmi sympaticky a razantně vybudovalo nový divadelní prostor - zrevitalizovalo opuštěnou nádražní budovu Plzeň - Jižní předměstí - a pořádá tam různé dílny, projekty, festivaly. Získává na to granty, vydělává si vlastní činnost. Jde zkrátka o typicky „nezávislou“ činnost, iž lze snadno řadit do kruhů amatérských, neb je to nevýdělečné hrani, ale víceméně jde o „nadamatérské“ vnímání divadla a existování. Otázka tedy zní - do jaké míry jsou nezávislí divadelníci amatéři? A ještě spíš - a to mě na inscenaci Antigony zaujalo nejvíce - pokud amatérské divadlo svým pojetím se chce měřit spíš s divadlem profesionálním, je ještě amatérské? Má odpověď zní ano, ale to na otázce nic nemění.

Na druhé straně zde včera vystoupili českotřebovští Triariové se svou verzí Vveděnského Vánoc u Ivanovových. Takové divadlo by nikdy nemohlo vzejít z lůna profesionálních scén. Jde o typicky autonomní, osobní přečtení absurdně groteskního textu Alexandra Vveděnského (1904-1941), autora z okruhu Druskina, Charmse, Olejníkova a Lipavského (pro neznalé doporučuji nedávno nakladatelstvím Volvox globator vydanou antologii těchto ruských filosofů a spisovatelů - činářstvů tvořících v druhém a třetím desetiletí dvacátého století Ten, který vyšel z domu). Cenná na něm není forma, ale - jak to říct - s jistou licencí rekněme „výpověď“. Jak tvůrci skrze divadlo vypovídají o tom, jak vidí svět, jak jej vnímají, čeho se děší, čemu se vysmívají. Nemají potřebu hrnout se do profesionálních vod, mluví a osobě skrže (amatérské) divadlo. Spatří jí tu rovinu amatérského divadla za velmi cennou, a i když výsledný tvar nebyli mnozí z diváků ochotni vzít, jde myslím o významné svědectví o současném světě viděném velmi mladými lidmi.

Chce-li být Jiráskův Hronov rozevřenou paletou všech sfér amatérského divadla, je i tato jeho součástí. Nesrovnává se s profesionály, ale vytváří svůj autonomní svět, jehož hodnoty lze měřit profesionálními mírami jen s velkou opatrností a hlavně jen částečně.

Vladimír Hulec

ale měli jsme taky grant na vznik představení ve stanu, který nám částečně pomohl i s jeho vybavením. Organizátoři si zatím říkáme jen o cesták, ale příští rok bychom už chtěli přeče jen nějaké peníze i za hraní. Dosud jsme nikdy jsme nevybírali vstupné, takže nás (nejen baví, ale i) živí hlavně nás stanový bar. Sami moc za provoz neutratíme, napájíme se, spíme a jíme ve stanu, ale nějaké výdaje s provozem stejně jsou.

Ondar: Třeba když každý druhý večírek odpálí reprobedny...

Co ještě letos se stanem chystáte?

Tomina: Naší hlavní akcí, jakýmsi vrcholem, by měl být více než týdenní festival v Praze - Letní Letná, kde bude ale divadelních stanů několik, pokud víme tak Formani, Continuo a Cahin Caha z Francie.

Petar: A koncem října budeme ještě na festivalu dokumentárního filmu v Jihlavě. Což je pro letek asi všechno.

Liší se jednotlivé stand arní štace co do atmosféry, nebo je to všude stejně?

Ondar: Atmosféra je vždycky jiná. Dokonce na jednom místě je každý den jiná.

David: VHradiště lidí moc nechodili na divadlo. Převážně chodili jen parit. Když jsou tu diváci, kteří přišli na divadlo, tak i večírky jsou daleko lepší.

Tomina: Nejlepší diváci jsou na divadelních festivalech. Maj čas a jsou v pohodě.

Ríkali jste, že máte grant na vznik nového představení. Co to bude?

Ondar: Sportu zdar. Je už před dokončením.

Vaše webové stránky mají taky sportovní ladění. Dá se říct, že "tělokultura" je vaším hlavním tématem?

Ondar: Jsou to sice téma, která nás zajímají a která nás spojují, ale přes prostředí sportovců nebo turistů nebo železničářů spíš vyprávíme o věcech jiných. Po Sportu zdar chystáme inscenaci z prostředí zahrádkářů.

Davar: Na začátku je jenom nápad, že se to bude odehrávat v tělocvičně na kružích nebo v Petarově lednici, a teprve zkoušením se do toho projektu dostávají věci, které můžou třeba dojmout nebo potěšit.

Přesto vaše inscenace - nejen Sněžka svým turismem či Vajce pouťovou formou, ale třeba i ladovské Hrusice - působí přes všechnu kábaretnost a autenticitu tak trochu staromilsky, skoro až nostalgicky...

Petar: Je pravda, že nostalgie v našich představeních je, ale pracujeme s ní spíš nevědomky.

Ondar: My se známe už od gypmu a děláme divadlo o věcech, který máme už z té doby společné. Dneska už každý trávíme svůj čas trochu jinak, proto možná to, co nás spojuje, má nádech nostalgie.

Ponorková nemoc vás neníčí?

Petar: Ale jó. Naposled tak před dvěma hodinama.

Davar: Být stále spolu není jednoduchý. Teď jsme týden zkoušeli, pak stan...

Petar: Hodně časů taky trávíme v autě, kde je to dost tělo na tělo.

Tomina: Po tom týdnu zkoušení jsme se rozhodli dát si další týden, kdy se vůbec neuvidíme. Pak přišel nápad s Hronovem a moc se to jak vidíte nepodařilo.

Našlehaná pěna dní

Antigona: Odjezd!
(Smetení Antigony)

Úvodem musím podotknout, že dramata tohoto druhu nejsou mým šálkem čaje. Excesy, které zobrazují, a způsob, jak je zobrazují, mně připomínají našlehanou pěnu dní tvářící se jako značkové brut šampaňské. Tolik tedy k divadelním textům, které ovšem inscenace na jejich základě vzniklé mohou kopírovat, mohou být jeho ozvěnami, nebo dokonce (což je nejrajcovnější) mohou být provedeny mimo text a nad textem, takže jsme svědky meta-inscenace vzhledem k předloze.

Roman Černík dle mého soudu interpretoval text někde mezi druhým a třetím principem, kdy významové podtrhával archetypální znaky, takže přes ně a od nich jsem byl schopen číst (co mi imaginace a ratio nabídly) smysl představení a možná nenadefinovaný, když řeknu, že i postoj inscenátora a jeho společníků k danému tématu. Už expozice konaná pod šírym nebem a před svědky celé polis, nijak neskrývaný příběh Jásona a Medei (vzhledem k mýtu ovšem posunutý, jakož i Antigona), a dokonce dokumentovaný, aby nevznikly pochyby, cože se stalo a proč, a kdo všechno toho byl příčinou. Byl divadelně přesný, pěkně drsný, a především, jak již řečeno, neuzavřený do politických kabinetů. To bylo tedy tenkrát, to byla předehra bohů, a pak jsem se přesunuli - byli jsme přesunuti, odvedeni - mezi čtyři stěny, do tmy, a nebeský úběžník zmizel. Rázem jsme byli v realitě dne 12. srpna 2004, a prostředky divadelní, směřující k objektivnímu či spíše "objektivnímu" zpravodajství, se od veřejné agory přesunuly k masáži mediální. Bylo s námi komunikováno přes moderátora, přes TV šot, přes prostor akčních her, etc. V úplně nejpokleslejší podobě pak přes blikající černobílý televizor v hospodě IV. cenové kategorie, kde se a to nejvíce mělo jít - scházejí hrobníci a další sociální vrstvy, pro chod státu důležité, ale veskrze přehlížené. Proto také zpráva o otevření hrobu "po-vstalce-hrdiny" přináší vládci přímo hrobník. Jinak sama existence hospody je problematická, a použití loutek, které nás má nejvíce vrátit do polis, do prostředí, když jsme svědky činů všichni účastní, nefunguje. Nejen pro odlehlost od expozice, ale i pro rozmazenost, neurčitost použitého prostředku (loutky) jako nositelky dalšího sdělení, neboť zde slouží jen k označení postavy, a ne k významovému přesahu jako při otevření. Prostor státnického rozhodování má podobu boxerského ringu, to jest kopíruje tvarově náměstí, místo, kde se řeší věci všech, ono známé res publika, ale zde jsou v rozích reflektory jako na strážních věžích jáchymovského koplexu. Od pojmu kopie, kopírování, pak sami zajistí rozvinete asociační řadu. Velký důraz příkladám scénografickému uchopení tématu, který považuji za gruntovní, a veskrze text vyládající. Dalším prostředkem výpovědi, sahajícím

Jan Rolník

před mýtus Zlatého rouna a Oidipa, jsou čtyři základní prvky: Oheň, Voda, Země, Vzduch. Sypajíci se písek při pohřbu bratra Antigony, replikovaný v TV šotu. Vzduch, který do křídel nabírá hrdinka rozhodnutá vzlétnout k boji. Voda, kterou se hrdinka před smrtí rituálně omývá, ale i voda dříve, jako voda plodová, do které se Antigona ukrývá před světem i před sestrou, a v důsledku před nutnosti se rozhodnout, vykonat čin. Oheň, který plane na počest bratra a zároveň spálí křídla vzpoury, nebo jsou záměrně spálena jako lodě conquistadorů, aby nebylo cesty zpět. Občas, soudím, dojde ve výkladu k šumu, jako v případě ohně, neboť plánují křídla v tom či onom výkladu znamenají diametrální rozdíl, jak chápá postoj Antigony. Dále je zde popel uložený v hrací skřínce, nebo je hrací skřínka památkou na šťastné dny rodiny, amuletem, majícím zajistit sílu k odboji, sílu duchovní i fyzickou. Problematická je postava slepého věštce (agenta BIS) Teiresiase, neboť si myslím, že bez znalosti jeho postavení v tragedii Oidipus Rex, proměna jeho funkce je nesrozumitelnou (to ale už padá na bedra autora a ne režiséra). Skutečnost absence kategorického úběžníku, totální rozvolnění hodnot, kdy neplatí ani vágne stanovená pravidla a zákony, pak postihuje sestrovražda a následující převlékání Ismeny. Tato situace, a to je velmi dobře, postrádá rituál, jakým se na boj a na smrt připravovala Antigona.

Shrnutu a podtrženo, posun celého mytického příběhu Antigony a z něho plynoucího poznání, že etické a lidské by mělo mít přednost před věcmi utilitárními a především mocenskými, je poněkud zašumlováno, čímž nemyslím fakt, že často nebylo hercům rozumět. Je to už dáno textem, který se poněkud opájí vršením pojmu a možných obrazů, používá ad hoc antické motivy, jeden z kořenů, ze kterých naše atlantská civilizace vyrůstá, ale když neznáte originál, často stojíte tváří v tvář schválnostem či upřímným, ale obtížně sdělitelným obloukům od tehdy k dnes, a z nich vyplývajících přesahů. Proto, či právě přesto, i když mám s touto inscenací jisté vnitřní potíže, skládám Romanovi Černíkovi a jeho seskupení TYAN hold!

Vladimír Zajíc

Antigona ztracená v mýtu i nenávisti

RECENZE

Antigona: Odjezd! (Smetení Antigony)

Jen co utichly diskuse o Antigoně levického souboru, už tu máme Antigonu č. 2 plzeňského nezávislého divadelního společenství TYAN. A pokud jsme se v diskusích o slovenské Antigoně pracně dobírali toho, o čem vlastně byla a jak souvisela s řeckým mýtem i Sofoklovou tragédií, můžeme na tuto diskusi okamžitě navázat. Hra Romana Sikory, oceněná v soutěži o původní dramatický text

Nadace Alfréda Radoka za rok 1997, nám ale situaci rozhodně neulehčí, ba spíše naopak. Pracuje totiž s mýtem o prokletí Oidipova rodu natolik volně, že v něm i zkušenější divák snadno zabloudí. Sikora svobodně přepisuje fakta daná mýtem, takže v jeho verzi Oidipus zahyne atentátem zosnovaným synem Polyneikem, který zastřel svého otce i bratra Eteokla a sám poté zemře (je ponechán zemřít?) na následky zranění, přičemž policista, který ho postřelil, je vyznamenán. Oidipův svagr Kreon obratně využil situace pro strmý start své politické kariéry. Antigona spí s Kreontem i Haimonem, jež miluje její sestra Isménou. K té ostatně pojí Antigona zjevný lesbický vztah. Sikorova Antigona je politicko-erotická "cool" o zhmusení světem, kteremu by pomohl "funkční vypínač" a v němž "jediným milosrdenstvím je smrt."

Inscenace plzeňského souboru začíná před divadlem, kde se hraje prolog (ve skutečnosti tuším 10. obraz Sikorovy Antigony nazvaný Strom života) o Iásonovi a Médeie. Už zde je zřejmé, že nejde o mýtu, ale pouze využití (zneužití?) jeho faktu vytržených z jeho kontextu a spojených do nové tematické vazby - Medeia brutálně (i v loutkové podobě) znásilňovaná Iásonem mu rodí děti, které vzápětí zabíjí - nikoli jako akt pomsty zhrzené milenky, ale z odporu k samotnému aktu plození a k mužskému rodu vůbec. Toto téma přejímá i lesbická Antigona, pro niž muži jsou jen "funkčními automaty na hamburgery" a spíš jím dalšími nelichotivými výrazy. Láska neexistuje, jen Antigonina oprávněná obava, že se "ztratí ve své nenávisti". Když v závěru přijímá smrt z rukou své sestry, je to jediné možné naplnění její erotické a v širším smyslu i životní filozofie.

Plzeňská inscenace je po formální stránce velmi bohatě strukturovaná, takže až překračuje hranice "chudého" amatérského divadla směrem k profesionálním scénám. Je ostatně příznačné, že profesionální inscenace téhož textu, kterou jsem viděla v libereckém Malém divadle v provedení činoherního souboru Divadla F. X. Šaldy, na sebe poutala pozornost také především svým technickým a scénografickým řešením, i v němž převažovalo perfektní zvládnutí formy nad obsahovým naplněním. TYAN pracuje uměně s projekcí, a to jak "reálnou", tak i virtuálně metamorfovanou, bohatým zvukovým plánem, nápaditě využitým videem - Antigona promlouvající z televizní obrazovky prokládaná fotalem, televizní soutěži či telenovelou je kontrapunktickým vršením významů, je tu dále i funkční sprcha a v ní nahé dívčí tělo, oheň atd. a vše dohromady tvoří uměně prokomponovaný celek, který trochu válcuje hereckou složku představení. Z té ční hereckou suverenitou Antigona Evy Ichové ml., výkon pro mne naprostě profesionální, nicméně i ostatní herci naplňují podle svých schopností na poměrně vysoké úrovni postavy v mezi výrazné zkratky. Je to představení, které si všobou textu i prostředků položilo látku vysoko, ale neskončilo v písku pod ní. Zbývá otázka, zda to nebyl skok až příliš artistní. Budíž ale řečeno, že se Sikorovým textem si o mnoho lépe neporadil ani profesionální soubor libereckého divadla.

Radmila Hrdinová

Antigona: Odjezd!

Petr Haken

Už předehra naznačila, že půjde o moc, slávu a roli sexu v dějinách. Sex se dostavil, ale jak se říká bez koulí. Viděli jsme chladnou technikou inscenaci. Pokud to tak má být, pak si jistě divák technokrat příde na své. No dobře, ale já mám raději, když je to s koulem.

Tomáš Jarkovský

Odjezd! - Jsem z toho nějaké zmatené a unavené... a u toho taky zůstanu, protože nevím, kdo za to vlastně může...

František Štibor

Zajali jste mě i naštvali. To prvé víc. Ovšem, úvodní zmátečnou pimprlovou expozici jsem nepochopil vůbec. Jako běžný návštěvník divadla mám právo pochopit příběh, neříkali myšlenku. Na jevišti však mezi zajímavými výtvarnými obrazy pobíhali Chaos se Zmatkem. Svět jako projektor s funkčním vypínačem. Nebylo projektorům moc a byly ty vypínače funkční? Musel bych Vás vidět ještě jednou.

Antonín Fendrych

Sikorův text je z toho rodu, že při svém inscenování snese prakticky všechno a plzeňský soubor této skutečnosti náležitě využil. Na jevišti je k spatření dominantní kovová konstrukce, stáváme se svědky rozličných projekcí a zíráme na tekoucí vodu či sypající se písek. Scénografie spolu se světly a zvukovou složkou nás pohlcuje a spojehlaví se pod jejím nánosem ztrácí mluvené slovo. Hercké výkony navíc nepatří k nejsilnějším a k svému utlumování nemalo měrou přispívají. Představení ambiciozní a navenek poučené. Ale mnoho psů, zajícova smrt!

Josef Tejkl

Antigona plzeňského TYANU je dítětem z gruntu postmoderního už v předloze Sikorové a mám pocit, že tato interpretace jde v zásadě nadějným směrem. Inszenace je zjevně nejsilnější ve složce scénografické, na několik nohou napadá v oblasti herectví, kde režijní koncepce dochází naplnění nejmenšího, zvlášť u klíčových figur ženských, jejichž půvaby fyzické nejsou tak zcela zurobeny v jednání ztvárnovaných dramatických postav. A pojedí Haimona? Pro mne těž velký otazník. Ale s hledačstvím souboru nemohu než sympatizovat.

Návštěva u Ivanovových

Petr Haken

„Prosíme diváky, aby si vypnuli mobily. Dále důrazně upozorňujeme diváky, že inscenace postoupila ze Šramkova Písku. Děkujeme.“ Tak takto nějak by měl promluvit hlasatel, leč zazní pouze první část, takže divák vypne, ale nepřepne. Tedy na Písecké vlny. Když jdu na jazz, nemohu ho hodnotit jako komorní kvartet, a když jdu na autosalon, nejdu na výstavu veteránů.

P.S. Triarius byl novej, jinej, ale skvělej.

Tomáš Jarkovský

„Velevážené obecenstvo, milí hosté!!! Jaké divadlo máte rádi? Proč chodíte do divadla? Jak se má podle Vás dělat divadlo?“ – „Tohle ne, pro tohle ne, takhle ne!“ ...Sorry, třeba příště...

Josef Tejkl

Českotřebovský Triarius a Vánoce u Ivanovových. Exhibice patologických individuí? Schválnost? Nikoliv, přítelk. Zkouška z tolerancie. Na Hronově dosud nejdrsněji zvěstovaná zpráva zespoda o výkloubnosti hodnot, kterou svým mlčením nejen připouštíme, ale zároveň iniciujeme. Artikulováno s bezohledností velmi hrubozrnnou, v lecems neumělou a diskutabilní, ale ARTIKULOVÁNO! Zaplatíš za ty dary. Zalézt do estetického neskonale jednodušší. Málokdy je soubor ochoten ve jménu snahy o výpověď spáchat téměř vědomé harakiri. Howgh.

Antonín Fendrych

Vánoce u Ivanovových-Stal jsem se svědkem nefalšované hrubosti, drsnosti a brutality. Všechno však v rádu věci fungovalo zcela přesně a zapadalo do celku jako kolečka v orloji. Místo jsem musel trochu více napínat sluch, ale možná to bylo dáno i necitlivými komentáři některých diváků, kteří, když nesouzněli, tak místo aby zvolili odchod, otravovali svými verbálními výpotky zbytek sálu. Hra odvážná a zasluhující uznání. Soubor nutno za jeho jevištní rizik hlasitě poděkovat.

František Štibor

Mohu se domyslet, že jsem snad pochopil, co a proč chcete sdělit. Nevím ale proč zrovna tímto způsobem? Vaše inscenace měla být v rámci JH zcela určitě zasazena do jiného hracího prostoru. Drtivá většina těch, kdo odešli, byli místní hronovští milovníci „klasiky“, kteří přišli do svého divadla za svým divadlem.

I lektor je jen člověk!

RECENZE

Stromek je vzhůru nohama. Chůva sestříčku sekýrou zabilu. Vánoce nebyly nikdy tak perverzní.

Co naděláš.

Doc. PhDr. Mgr. Daria Ullrichová

Nudný chaos

Vánoce u Ivanovových

RECENZE

Alexander Ivanovič Vvedenskij je známy hlavne ako básnik a člen skupiny OBERIU (Objedinenie reálnego iskusstva), v ktorom boli okrem neho aj Zabolockij, Charms a Kočetkov.

Keď dopísal divadelnú hru, ktorá predznamenala absurdnú drámu, Jelka u Ivanovových - Vánoce u Ivanovovcov, bolo na hodinách naťavo od dverí sedem hodín večer. Rok 1938. Autorovi zostávali ešte tri roky života. Postavy hry už boli mŕtve.

Vvedenskij sice napísal divadelnú hru (pjesu), ktorá je právom radená do predvoja absurdnej dramatiky, ale zároveň napísal hru so zreteľnou logickou štruktúrou, dokonca niečo, čo by sme mohli považovať za hru s kriminálnou zápletkou.

Nič z toho však nebolo na javisku Jiráskovho divadla v interpretácii DS u. s. TRIARIUS z Českéj Třebovej odsledovateľné. Miestami až do tej miery, že je pre mňa záhadou, prečo uviedli Alexandra Vvedenského ako autora hry.

Pripísaná postava moderátora nám možno mala užahčí orientáciu v texte, ale bola natoľko dobre štylizovaná v duchu moderátorov ľubovolného súkromného rádia, že nám divadelný moderátor presne podľa svojich vzorov ponúkal syntakticky aj štýlisticky neregulérne vety, ktoré namiesto toho, aby napĺňali komunikáciu, iba vyplňali čas.

Po celkom zrozumiteľnom predstavení jednotlivých postáv, ktorým neboli na rozdiel od originálu uvedený vek (od jedného do osemdesiatva rokov) a ktoré ma hned krátčkými hereckými kreáciemi presvedčili, že dnes to nebude o charakteroch, ani o typoch, ba ani o figúrkach, sa rozprával vcelku slušný divadelný chaos. To znamená, že na scéne z lešenárskych trubiek, troch veľkých kovových (?) tubusov a ohyzdného stromčeka zaveseného dole špicom boli postavy hry chvíľu hrané cez znaky bábok (presnejšie bábik) so zreteľnou absenciou akejkoľvek skúsenosti vo vedení bábok, ale zároveň aj ich vodičmi, aby sa na ne vzápáti zabudlo. Potom nastúpil free style. Snažil som sa, ale veľmi rýchle som stratil prehľad nielen o tom, kto práve aký

typ herectva používa (zjednocujúca bola úprimná snaha, ale žial aj zjavná neskúsenosť a nepripravenosť predovšetkým zo strany režijného vedenia hercov, čo je často typickým znakom kolektívnej, teda žiadnej naozajstnejrézie). O chvíľu som mal zmätok aj v tom, čo sa vlastne na javisku deje a v akom je to vzťahu k tomu, čo sa pred chvíľou dodialo.

Rád uverím, že divadelníci z Českéj Třebovej si Vvedenského hru prečitali, analyzovali, dlho o nej diskutovali a potom stvorili inscenačný tvar, ktorý som mal vidieť. Neviem, kde ho nechali, lebo ja som videl chaos, ktorý ma ani nehaluzil, ani nenahneval, iba nudil.

Karol Horváth

Vánoce u Ivanovových, DS u.s. Triarius Č. Třebová
Foto: I. Mičkal

Antigona: Odjezd!, DS Tyan Plzeň
Foto: I. Mičkal

Antigona: Odjezd!, DS Tyan Plzeň
Foto: I. Mičkal

Squateri z nádraží

Romana Černíka zná hronovské publikum i širší divadelní veřejnost jako člověka zabývajícího se dětským divadlem, dramatickou výchovou. Romane, byl jsi na Hronově lektorem i moderátorem kritického klubu, učíš na plzeňské univerzitě pedagogiku a teď přijíždíš s novým - plzeňským - projektem, a navíc režíruješ soubor dospělých...

No, s dospělými jsem dělal už v Aši, odkud pocházím, dokonce jsme byli i na Hronově, ale to co dělám teď jakoby vyvážuje moji teoretickou činnost. V tomto divadelním společenství Tyan mám i své studenty, s nimiž se zabývám dramatickou výchovou. Je to jakási společná praxe, a oni mě k ní vlastně vyzvali. Antigona je už druhá inscenace. S první, Pustinou, jsme byli loni na Písku.

A proč v tuto chvíli Roman Sikora a jeho Antigona, sice nový, ale nepříliš frekventovaný text?

Asi právě proto. S tím naším společenstvím máme poměrně rozsáhlé ambice - chceme jít cestou divadla na ulici, divadla pohybového, chudého divadla, je pro nás důležitá polská a ruská inspirace, systémy workshopů... A v tom procesu práce jsme se dostali do jakéhosi kruhu, z něhož bylo potřeba ven - a tu se objevila Antigona. Nabídl jsem koncept, ale výsledek je založen na kolektivní práci.

Jak bys charakterizoval divadelní společenství Tyan Plzeň?

Stručně řečeno je to především divadelní soubor. Ale společně děláme různé projekty u nás na nádraží, ale taky na jatkách, v klášteře v Hoděšově, happenings na ulicích, snažíme se vytvářet jakýsi prostor pro performance, otevřený prostor pro výtvarníky, hudebníky, divadelníky, kde se mohou vzájemně ovlivňovat, už se chytají i filmaři, zveme zahraniční hosty a jsme už součástí plzeňských divadelních struktur. Vedle toho máme ještě sociální projekty, např. projekt streetworku už pracuje zcela samostatně a profesionalizoval se. Chystáme projekt multikulturního centra pro mladé lidi bez zaměstnání, jsou v něm i sociální pracovníci, učitelé. Já sám jsem povoláním učitel na univerzitě, kde se těmi věcmi zabýváme, a proto jsme tam vytvořili ateliér dramatické výchovy, zaměřujeme se i na projektové učení, jde prostě o výchovu odborníků, kteří by měli být i na malém městě schopni vytvářet kolem sebe kreativní prostředí.

Ví se, že divadelní společenství Tyan obývá jedno plzeňské nádraží...

Jo, do nádraží jsme se vložili. Ale teď ten squat obýváme již legálně. Hned na začátku jsme si zařídili legalizaci „pobytu“, máme smlouvu s Českými dráhami, podporu města a v podstatě se snažíme tento prostor zachránit. Město nám pomohlo s vybavením, máme od magistrátu slušný grant na činnost i na projekty. Už nás sice dvakrát vykradli, ale všechno se dá přežít, je to trochu dobroružné. Ale hlavně máme společnou vizi a víme co chceme.

-sg-

Třetí v řadě

Triarius Česká Třebová - nová na hronovském nebi. Z programového bulletinu se o vás publikum moc nedovědělo. Personální seznam a dva rádky s třemi větami a přitom by publikum chtělo vědět všechno, tedy - jaká byla cesta do Hronova, Lenka Špaisová, spolupachatek Vánoc u Ivanovových...

Dlouhá, trvala několik let, než jsme se sem dostali. Divadlo děláme od roku 2001, na přehlídky jsme začali jezdit rok poté (Štronzo Moravská Třebová, Kostlivec v Kostelci nad Orlicí a Písek). Působíme v České Třebové a jsme i jakýsi organizační tým, který pořádá různé festivaly i hudební, výtvarné akce. Sami taky organizujeme regionální přehlídku pro soubory mířící na Písek a Náchodskou primu sezónu. Má název Divadlo na trati (Česká Třebová je známý železniční uzel, pozn.red.)

Co znamená vás název - Triarius?

Tak se označoval bojovník třetí římské legie a název jsme si zvolili z toho důvodu, že jsme v České Třebové třetí generaci vlnou k tamnímu tradičnímu souboru Hýbl a později dost známému souboru Studio 02. Jsme jasni třetí v řadě, a je to teď na nás...

O jaký druh divadla, o jakou jeho polohu či žánry a formy se především zajímáte?

Tak dramaturgie se odvíjí od toho, co zajímá našeho dramaturga (což jest manžel Laco Špais, opět pozn. red.). Když se hlouběji zabýval ruskou literaturou, hráli jsme Dostojevského, pak ruskou avantgardu -viz Vvěděnského Vánoce a další. Ale teď si objevil Kafku...

Jací lidé tvoří Triarius?

Personální složení se různí podle toho, co právě zkoušíme, a my zkoušíme rádi. Takže ti, co jsou právě u toho, nereptají. Divadlo nás zajímá, některé z nás studovali na Univerzitě v Olomouci i jinde, některí mají dělnická povolání, třeba můj muž, pak jsou tu bývalí spolužáci z gymnázia, jako např. právě teď ve Vánocích Filip Nuckolls, který je jinak režisérem v pražském divadle Kašpar. Hráli jsme divadlo už na tom gymplu, pak do toho vstoupil Laco se svou ambicí dělat divadlo s nějakou výpovědí -což se projevuje v jeho razantních dramaturgických úpravách. V chystané Proměně se chceme pokusit o širší pohled na Kafku...

Česká Třebová je jakousi mekkou sousedského ochotnického divadla, kdysi tam existovala spousta souborů. Je to však divadelně trochu konzervativní místo. Jak vás přijímají diváci zvyklí na klasiku a ochotnické taškarice?

Už si zvykli. Zpočátku na nás přišlo třeba jen 7 diváků, ale už tam dovedeme i vyproatat sál. Jsou samozřejmě lidé, kteří na nás nikdy nepůjdou, protože nás odmítají apriori a mají hlubokou nedůvěru či odpor k jakémukoliv netradičnímu divadlu. Ale těch, co jsou jim naše aktivity sympathetic, je čím dál tím více. A máme samozřejmě svůj okruh publika...

-sg-

tak to vidím já

Návštěva u Ivanovových

Vít Závodský

Triarius napnul strunu mé vnímatelské tolerance k exhibujícímu jevištnímu pseudoexperimentování do té míry, že praskla - byl jsem se sportovně ovládl a ani po varovné expozici dotérně zdržujícího konferenciéra nenásledoval skupinky diváků houfně opouštějící sál. V žánrově ambivalentní předloze charmsovského, surreálně absurdistického ladění, se kterou před časem bez většího ohlasu zápolilo např. brněnské HaDivadlo, cíti me ruské postdekadentní dozvuky (Andrejev aj.), ale především v jinotajné podobě hruzu a frustraci totalitní doby s bezuzdným udáváním, procesy, vězněním a vražděním nevinných. Zde se bohužel znezretelnila základní syzetová linka a po samoúčelných disparátních zásazích do textu nevznikla očekávaná metafora šíleného světa, nýbrž těžko uvěřitelná "magořina", která ve své expresivní křečovitosti, naturalistické sexualitě a herecké nedotvořenosti zůstala chatoticky nepřehledná, ba až trapná.

Antigona: Odjezd!

Vít Závodský

Druhá z letošních hronovských antických variací, svého času premiérována autorovou brněnskou alma mater, představuje náročnou dramaturgickou volbu, jíž však odpovídá promyšlená jevištní realizace. Pro Sikorův osobitý sofoklovský apokryf našel inscenaci tím vhodné vyjadřovací prostředky, uvedené do poměrně stylové jednoty. Po plenárovém loutkovém prologu s nejasnou přímou vazbou na inovovaný thébský příběh oceníme neschválnické zdůvodnitelné multimediální uchopení se složitým prostupováním tematických i časových rovin, vytvářené na kovové konstrukci řadou vcelku spolehlivě fugujících technických vymožeností (ale třeba i kostýmními detaily), jímž ovšem nedokázala "konkurovat" herecká komponenta. Sofistikovaná, in rebus eroticis sympathetic nepuritánská plzeňská inscenace (s patrně nejhůře luštěným bleším písmem programku) se bohdá dočká na příslušných seminářích zasloužené důkladné kolektivní analýzy.

anketka

Kdo nebo co je na divadle pacanda.

Pacanda je divadelní balkon.

Klára Kalousková

Mně to přijde jako potlesk.

Lenka Špaisová

To bude zkratkové slovo. Nebo je to samice od pacandáta.

Štěpán Macura

Mně to připomíná palandu, takže je to odpočívávna pro znavené herce!

Jde o náruživou kosmopolitní divadelní, která pozdravem PAC! Lehce naznačí a následně AND je příslib čehosi...

Teatroložky Verunka a Jíta

PAMĚTNÍCI

Otevření Sokolovny v roce 1936
Foto: archivní pohlednice

Hronovské divadlo s dřevníky na kulisy
Foto: archivní pohlednice

Seminář N jako Nonverbální komunikace očima tabule

Foto: Johanka Švarcová

Ve třídě jsem byla dříve než všichni ostatní, alespoň jsem měla čas si místnost pořádně prohlédnout. Lavice byly složené na sobě a postavené u zdi, část třídy byla zaplněna žíněnkami ležícími na zemi, od žíněnek až ke mně byly židle do kruhu, ve středu bylo místo pro pohyb, kterého náležitě využili. Když přišlo 22 seminaristů s lektorkou Danielou Fischerovou, tak se pěkně uvítali. Mě uvítali ledovou sprchou vody, abych byla dostatečně čistá na pobyt v tomto semináři. Po ránu, je to celkem příjemná vzpruha. Posadili se na židle a paní Danielu zrekapitulovala předešlý seminární den a plynule navázala s novou látkou. Vyprávěla, jak je důležité podání ruky při seznamování a první čtyři minuty po seznámení, že to si v podvědomí pamatujeme dlohu. Ve dvojicích si zkoušeli, jak různě se dá ruka podat a jak to vnímají a co jim je a není příjemné. Říkala, že první dojem můžete udělat jen jednou. Pak se posadili a povídali si o tom, jak jim kdo kdy podal ruku, a co z toho vyplývá, vládla příjemně uvolněná atmosféra. Když už nebyly vzneseny žádné otázky ani připomínky k tomuto tématu, tak paní lektorka vykládala další látku, něco na mě napsala a ostatní si to zapisovali do sešitů. Vypadalo to jako ve škole, jenom s malým rozdílem, že seminaristé seděli v klidu a hltali každé lektorčino slovo. Mluvila o základní lidské vlastnosti všechno napodobovat. Líbilo se mi, když vyprávěla, že už čerstvě narozená miminka dokáží zopakovat tři gesta, vyplazený jazyk, našpulenou a dokořán otevřenou pusu. Potom se seminaristé opět zpárovali a opakovali po sobě všechna gesta, a tak spolu komunikovali, beze slov. Bylo to velmi zajímavé a většinu času i moc legrační, jaké obličeje na sebe dělali. Ani jsem se nenadála a už byl konec, opláchl mě vodou a šli do divadla. Myslím, že kdyby tímto seminářem prošli všichni lidé, tak by spory založené na špatné komunikaci nebyly. Tohle jsem napsala, abych si to zapamatovala.

Ta bulí

schola ludus

Dílna L (jako Loutka), poklidná a přátelská

Zbečník je letos obydlen mimo jiné i dílnou L (jako Loutka), kterou zde vede Jan Bílek. Atmosféra je velice poklidná a přátelská, a přesto pracovní. Seminaristé se věnují základním druhům loutek a způsobům, jak s nimi zacházet. Jan Bílek říká, že divadlo se musí dělat a ne o něm mluvit. Přivezl s sebou spousty loutek, některé i vlastní výroby, takže si je všichni mohli "osahat" a zkoušit je oživit.

Co by si zvaší dílny měli seminaristé odnést?

Jan Bílek: Na konci by seminaristé měli znát hlavní druhy loutek a vědět, jak je vzít do ruky. Snažím se předat jim něco z řemesla, pro většinu z nich je to první praktické setkání s loutkou.

Celý seminář i přehlídka jsou pro mě ohromnou školou, zdrojem inspirace a nápadů.

Seminaristka Miša:

Já jsem nikdy předtím nedržela loutku v ruce. V souboru jsme si říkali, že bychom s nimi chtěli udělat představení. Pan Bílek má krásnou sbírku loutek, se kterýma si můžeme vyzkoušet nejrůznější situace a naučit se základy jejich vedení. Procvičuju si tu i manuální zručnost a posiluji svaly (některé ty loutky jsou opravdu velmi těžké). Taky se začínám koukat jinak i na obyčejné věci: jak by se daly oživit, použít je jako loutky...

Foto: Štěpán Filcik

Foto: Štěpán Filcik

Šumní kluci v kráťasech

Radovan Lipus
Foto: I. Mičkal

Na jevišti Jiráskova Hronova vystoupili včera dva autoři slavného cyklu České televize Šumná města, režisér Radovan Lipus (nahoře) a herec David Vávra (dole), aby uvedli v předpremiérách dva nové díly připravené k odvysílání - pravděpodobně - na podzim tohoto roku: Šumný Jiráskův kraj a Šumné polabí. "Šumné znamená spanilé a krásné, většinou ve spojitosti se ženou," řekl v průběhu večera Radovan Lipus, režisér a spoluautor, a také častý lektor Jiráskova Hronova. "My jsme tímto názvem chtěli naznačit, že cyklus je holdem, naší oslavou moderní architektury - řekněme od historismu 19. století po dnešek - českých měst a městeček." Nebudeme potenciálním divákům prozrazovat, která všechna místa v Jiráskově dílu najdou, jen uvedeme, že o Jiráska ani "jeho" divadlo rozhodně nepřijdou. Hádejte, v kterém klasickém českém dramatu vystupuje Vávra? Odpověď je totiž zajímavá i pro teatrology, dosud své křestní jméno - David - tato postava úspěšně tajila.

hul

David Vávra
Foto: I. Mičkal

Fenomén Vosto5

Foto: Haken

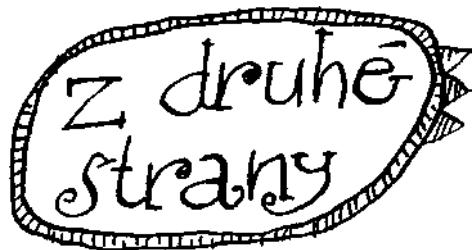
Před časem se pan profesor /míněn Císař nikoli Klaus/ zmínil o tom, že ubývá veličin typu Sklep či Doprano - Jak se vám jelo - Jelo a dalších divadýlek, které psali nesmazatelným perem do dějin divadla. A ejhle, jako by to pan profesor přivolával. Osobitý rukopis nezaměnitelný a výjimečný začínají mít hned tři soubory. Lidi kolem Petry Lanty čili Společnost doktora Krásy. Lidi kolem Pepy Tejkla čili jeho krásní Černí svíhláci. A nakonec všechny divize armády Vosto5. Tři souhvězdí na divadelním nebi. Když první z nich je souhvězdí, kde plno hvězdiček blikotá kolem velké hvězdy, druhý tvoří jasně zářící slunce, kolem kterého se točí samé člověkem obydlené planety, třetí souhvězdí tvoří několik jasných hvězd, které neustále mění seskupení a vytváří tu tvar vejcete, tu tvar horu... A hlavně jsou to hvězdy, které nepálí, dá se na ně nasednout a nechat se unášet vesmírem, divadelním vesmírem, abychom po přistání zjistili, že jsme někde úplně jinde. Někde, kde jsme v životě nebyli. Ale nejsme z toho přesunu zmaněni, nejistí, jsme spokojení.

Ve stanu Vosto5 nebo Stand'art, či jak si to kdo nazve, je prostě pohoda. Celé to švitoření kolem něho, to je výpověď o stavu českého divadla v pohybu. Když jdu v noci do Hororu či do Stovky, stále na poli hospodské kultury, nikdy si nejsem jistý, zda ten večer bude mít skvělou atmosféru či nebudu-li se nudit. Stand'art je zatím mládátko, ale již za těch pár dní mi dal jistotu, že tam prostě bude dobré. A je! A jak!

Středeční inscenace Vajcete, kterou jsem viděl asi po čtvrté, se změnila v obrovskou demonstraci radosti z divadla. Radosti, kterou cíti herci i diváci i ti, kteří nic nevidí, nebo vidí záda herců. A není to manipulace, ty lidi to tak chtějí, těm lidem nevadí, že sedí někde v rohu na zemi. Neslyšel jsem, že by někdo odešel naštvaně. Možná se najde? Jo, ať se najde a napiše se o tom. Ať napiše, že žvaním, že jsem se zbláznil... A mně to bude jedno, já budu sedět ve stanu a bude mi hej.

Před několika lety vyšla kniha Fenomén Lébl a když Petr odešel do angažmá ke svému svatému jmenovci, říkali jsme, že místo po něm zůstane dlouho prázdné. A vidíte, tlačí se na něj hned několik zájemců. Ne, že by oni na jeho křeslo chtěli, my z toho stanu to chceme, a klidně přidáme i pár přístavků.

Petr Haken

Chopí se toho někdo?

Večery v Hronově patří samozřejmě především diskusím o viděném. Kdo bude tvrdit, že se zde do rána v neúnosné míře diskutuje o fotbalu a politice, nebo v míře ještě neúnosnější holduje alkoholickým nápojům a navazují se tu partnerské vztahy neposvěcené svazkem svátosti manželské, bude vám lhát. Když už jsou ovšem divadelní téma vyčerpaná, přichází na řadu další velká láska českých divadelníků - hudba. Je zajímavé, jak se s postupujícím časem mění repertoár zpíváných kousků. Starší, zasloužilí a někteří ocenění ochoťníci zpívají Hašlera nebo hity Ježkovy otevřované dvojicí V+W. Mladší a zasloužilí nasazují písničky S+S, případně halekají songy Waldemarovy, ještě mladší pějí písničky z produkce „provázků“. Ti nejmladší nasazují drsnější repertoár Chinaski, Mňágy a Žďorp a zvuk kytar podporují, k veliké radosti místních obyvatel, mnohem hlučnějšími bubny. Pepíček huláká a hraje pak všechno zmiňované, rytmický doprovod neexistujících bubnů nahrazují desky stolu v pohostinství. Na repertoáru tak vlastně chybí písničky, které by měly být návštěvníkům ochoťnické Mekky nejbližší. Tedy písničky, které kdy zazněly v inscenacích souborů, které zde vystupovaly. Mám takový dojem, že by jich nebylo málo. Mnohdy to byly skladby i texty, které si s výše jmenovanými hity nezadaly. Namátkou uvedu například ty svitavského „C“ nebo Ořechovské opusy Vlasty Pešky. Rád bych si je občas sám poslechl doma z nějakého audio nosiče. Ještě než se rozjedeme v sobotu po půlnoci domů. Pojďme za ten rok do příštího srpna nějak zkoušit zjistit, zda nejsou v naší blízkosti soubory, které ve svém archivu něco takového mají a najít možnost jak případné audio nebo video nahrávky s takovými inscenacemi distribuovat k nám, zájemcům o ně. Jde vlastně o stejný druh „zboží“ jakým je divadelní literatura, která se zde běžně nabízí. Chopí se toho někdo?

František Štibor

Foto: M. Drtina

Královka

Misionáři

Pavel Purkrábek:

- Viděli jsme divadlo kabaretního typu. Použité prostředky zde ale příliš nefungovaly, což bylo znát i z reakce diváků, hlavně na začátku. Prostředky se měly účinkem, protože nevedly k cíli. Pořád nám někdo něco vysvětloval, ale byli bychom spokojenější, kdyby se šlo po vedlejších liniích a nesdělovalo by se všechno tak přímočaře. Zlomilo se to k dobrému ve chvíli, kdy se přestane hrát hra na diváka a Norman se stane nositelem člověčího osudu a ostatní mu dobře nahrávají. Od té chvíle tvůrci disponují daleko lepšími nápady, představení získá lepší rytmus a je cím dál přesvědčivější.

- Nejasný je také význam výrazné bílé látky v pozadí. Je dobré, že se ji hráči na konci zbavili.

Jakub Korčák:

- Aby měl takový kabaret smysl, musí být postaven na komunikaci mezi jevištěm a hledištěm. Tato spojnice byla ale v tomto případě přerušená.

Štěpán Filcík:

- Na přehlídce v Písku toto představení dobře fungovalo. Je evidentní, že tady nevyšlo. Jakou roli v tom hrál jiný prostor a změna v obsazení jedné z rolí?

soubor:

Cítili jsme, že se to nedaří. Až poslední představení jsme hráli dole na zemi, aby vznikl bližší kontakt s diváky. Představení hráváme spíš v plénérnu, v kontaktu s publikem.

Josef Brůček:

- I v Bechyni vyvolalo představení velký ohlas. Tady bylo vše jasné, když nezabraly už první repliky.

Štěpán Filcík:

- Znovu se jasně ukazuje, že Hronov potřebuje komorní a kontaktnější prostor zhruba do 120 diváků.

Stanislav Aubrecht

(dříve muž s knírem z Chomutova):

- V diskusi zaznělo, že souboru spadl řemen, ale ten ve skutečnosti vůbec nenaskočil. Na začátku už došlo k nedorozumění, co na nás soubor vlastně hraje. Dlouho se hrálo za plentou, takže nebylo pořádně ani slyšet.

Vladimír Štefko:

- Stává se, že až krizové chvíle odhalí problémy inscenace. Předchozí přehlídky byly zřejmě k inscenaci svou atmosférou a celkovými podmínkami milosrdné a problém dokázaly zakrýt. Neznamená to ovšem, že tam předtím žádný problém nebyl (stejně jako u Solných sloupů)

- Hrálo se velmi dlouho za plentou, potom před, ale pořád to byla jen slova, slova, slova... Nechci režírovat, ale kdyby bylo na mě, vystříhal bych začátek na padesát procent.

Hlas z pléna:

- Neprípadalo mi to dlouhé. Všichni kolem říkali, že se představení velice povedlo.

Modrý drahokamen anóbrž Zelená Gizela a Mrkvajzníci

Daria Ullrichová

- Těšila jsem se, že se bude rozebírat pohyb divadelního znaku a představení dostane na starost Pavel Purkrábek. Neznám vůbec kontext loutkového divadla a divadla pro děti a jsem pro takový typ divadla velmi nevýhodný divák. Šla jsem na představení dokonce s předsudkem, že při loutkovém divadle trpí budě děti, nebo do spěli. Dostala jsem se ale do zvláštního rozpoložení. Představení mně přineslo jisté okouzlení, které potlačilo všechny myšlenkové pochody. Evidentně jsem nebyla sama. Soubor na rozdíl od případu předchozích Misionářů dokázal okamžitě navázat kontakt s publikem a definoval od začátku svůj divadelní jazyk. Ten byl obsažen už v samotné psychofyzis herců. Herci působili bezbranně, bezelstně, ani jsem od nich neočekávala, že budou předstírat, že si hrají. Předvedli mimorádně autentické, invenční, uvolněné, vtipné a muzické herectví.

- Inscenace pracuje s minimálními a nejjednoduššími prostředky. Herci s nimi dokáží neobyčejně hravě pracovat, takže i nedopatření se stává součástí představení. V improvizacích není ani náznak chtěnosti. Způsob práce s příběhem, jeho fázování a pointování situací navíc svědčí o velké divadelní poučenosti souboru.

- Nejvíce fascinující je pozitivní energie, která jde z jeviště. Herci tady existují pro diváka, což je vzácný úkaz.

Jan Císař:

- Jako porotce celkem znám kontext divadla pro děti. Z přehlídek amatérského divadla mám až neuvěřitelnou zkušenosť se soubory, které udělají výborné činoherní inscenace pro dospělé, ale jakmile hrají pro děti, vznikne něco, na co se naopak nedá koukat, protože jsou přesvědčení, že dětem je třeba všechno třikrát dokola obehrávat a dovysvětlovat. U Mrkvajzníků je pozoruhodné, že ho hrají členové stejněho souboru, kteří na Jiráskově Hronově před dvěma lety hráli představení

Prodej odborné literatury

u Jiráskova divadla

Foto: I. Mičkal

Hukot z prostředí atomové elektrárny a v loňském roce Inu, mládí je mládí podle poezie Karla Hynka. Je pozoruhodné, že se ani tentokrát nevzdali svého divadelního jazyka, přestože se ocitli na půdě divadla pro děti. To pro mě bylo největší potěšení.

Pí. Hulcová:

- Byla jsem na představení se správnými diváky - malými dětmi, které to taky braly ohromně za své. Jsem moc ráda, že mi lektori nepokazili dojem.

Štěpán Filcík:

- Je jasné, že soubor neumí pracovat s loutkami, ale o to tady zřejmě ani nešlo. Pozoruhodná je ale práce s hudem a zvukem. Herci mají ohromný cit pro timing a práci s hlasem. Hudba je nádherná, vygradovaná, dostatečně opakována i obměnovaná. Vždycky v pravou chvíli přijde chvilka oddechu v předeře písničky. Autoři tak přesně respektují limity dětí, na něž nemůžeme valit jedno za druhým, protože by to nedokázaly uvnitř. Přesto tak vznikla inscenace, kde se nenudí ani dospělí. Stejně vynikající je i dostačeně pestrá a přitom úsporná výprava, moc milá na pohled.

Jakub Korčák:

- Velmi mě zaujal princip ozvláštnění. V inscenaci není nic jen přímočaře popsáno, všechno je řečeno oklikou a rozfázováno - např. Žoužala, která se až na třetí pokus dostane do Modrého lesa, nebo Velryba levhartí, která se ve fázích zvětšuje. Okouzlující je jazyková složka postavená na neustálé hře se slovy. Občasná zadržnutí vnašejí do hry momenty překvapení a zcizení, což zostřuje naši schopnost vnímat.

Stanislav Aubrecht:

- Není jasné, čím to bylo, že na nás představení působilo tak výjimečně. Mělo by se to vysvětlit. Podle mě je to o tom, že herci cítí rytmus.

Pavel Purkrábek:

- Chtěl bych k tomu udělat jednu odbornou poznámku - oni už jsou zkrátka takoví.

Radka Hrdinová:

- Bylo příjemné, že se v představení nementoruje. Hrdinové příběhu nejsou superkladní,

ale mají normální lidský rozměr. Tím, kdo mentoval, se stala paradoxně dětská divačka, když na Gizelu sníci o želatinových medvídcích kříkla "Bude ti špatně!"

divka z pléna:

- Takto podané divadlo dává divákovi prostor a je dobré, že se v něm mohou děti projevit.

Plešatá zpěvačka

Vladimír Štefko:

- Jedná se o hru Eugena Ionesca - Rumuna, který žil v Paříži a za svůj literární jazyk si zvolil francouzštinu. Plešatou zpěvačku ale umístil do anglického prostředí.

Inscenace je konzistentní, vymyšlená od situace k situaci, má svůj vnitřní program a svůj názor. Ionescova hra ale není vůbec jednoduchá, i když autor nepředpokládal, že se stane přelomovým dílem světové dramatiky. Ionesco sám se dokonce bránil termínu "absurdní drama".

- Znovu bych chtěl připomenout, že (viz středeční Zpravodaj) absurdní postavy v absurdním prostředí nestvoří absurdní drama, ale že musí být buď absurdní postavy v normálním prostředí nebo normální postavy v absurdním prostředí.

- Francouzská konverzační hra má velmi pracovaný styl a tu chtěl Ionesco zkarikovat pomocí konverzačního stylu anglického, který je velmi formální (když si dva neznámí gentlemani popovídají v hospůdce o počasí, mají pocit jak si dobré popovídali).

- Tato hra má ale v sobě mnohem víc rovin než jen parodii francouzských konverzaček. A je zajímavé, že po ní často sahají mladí divadelní - jak amatérští, tak profesionální.

- Hra je konverzační, je postavená na konverzaci - o večeři, "proč jste přišli tak pozdě" až po závěrečné vyprávění nesmyslných anekdot a historek. Proč ale veliteli hasičů hraje žena a služku muž, proč pan Martin už při druhé replice osahává ženu, o níž ještě neví, že je jeho ženou? Zvlášť závěr je přeexponován fyzickým jednáním. Další intervencí do Ionescova textu jsou hudební vstupy a "rokokové hrací strojky", jakkoli jsou udělány vkusně a elegantně. Režisér má buď nedůvěru k Inescovu textu, nebo se bál, že by ho divák těžko přijímal a snažil se udělat inscenaci stravitelnější.

- Úvodní rokokové figurky, které se v průběhu inscenace znovu a znovu objevují, mají zřejmě přinést informaci, že postavy už nejsou lidé, ale jakési mechanické hračky. Tento postup ale není příliš taktický. Razance Ionescova textu se uhlazuje v elegantní a milé gesto.

- Paní Smithová - jakási Barbie, Paní Martinová neskrývala temperament, představitelé mužských rolí byli chvíli lepší, chvíli horší. Nerozumím ale té travestii (hasič - žena, služka - muž), nepřineslo to žádný nový vnitřní pro-

blém. Hra vyžaduje především konkrétní raálné konání v danou chvíli.

- Soubor má prý velké množství členů, tak proč nemohla být hra obsazena jinak?

- Inscenace je kultivovaná a poučená, ale s těmi problémy, o kterých jsem mluvil.

když postavy nejsou stejné. Je třeba je diferencovat. Měly by se cítit přirozeně, mluvíce o ničem. Problém ale nastává ve chvílích, kdy poklesne konkrétnost hereckého projevu. Nebylo nevhodnější, když se hrál postoj k postavě (grimasy)

mladý muž:

Mimík pana Smithe působila jako ironizování, což vyvolávalo smích diváků. V těchto momentech byl paradoxně nejsilnější kontakt s publikem. Byl to záměr?

režisér inscenace:

Nebyl to záměr. Nemělo by to tak být.

Vladimír Štefko:

- Nebyly to jen grimasy pana Smithe. Pan Martin měl totéž v gestu.

- Diváci se nesmějí, když je něco komické, ale když pochopí. Ionescovy repliky jsou ale samozřejmě vtipné samy o sobě.

Štěpán Filcik:

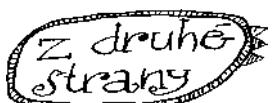
- Nepochopil jsem, proč byla použita křížová travestie, co znamenalo zastavení času, a jaký smysl měl závěr...

režisér inscenace:

- Chtěl jsem, aby muže hrála žena a žena muže a aby to všichni přijímali jako samozřejmost. Co se týká zastavení času, vyplývá to z Ionescových scénických poznámek a chtěli jsme tím ukázat, že se vše může odehrávat kdykoliv. Závěr měl naznačit, že podobnou absurdní situaci hrajeme vlastně všichni. Použitá hudba měla evokovat jakýsi vyšší rád nad lidmi.

Zaznamenali jha a fše

Výkřik

Protože jsem letos v Hronově, zřejmě díky svým několika nepřesným a emotivním formulacím v kříckém klubu, občas citován jako zastánce odvážných režijních koncepcí, rád bych učinil další emotivní soud: díky „Antigoně: Odjezd!“ jsem byl „výsostnými divadelními prostředky“ dokonale upozorněn na to, že režijní odvaha má smysl pouze tehdy, když tvůrci mají pro tvorbu alespoň základní předpoklady - nebo snad alespoň nějaký základní předpoklad. Po dlouhé době jsem s vděčností a zdravým vztekem sledoval vzorově čistý paskvil, jehož dokonalost byla znásobena okouzlujícím zpržněním a zprízeměním klasického námetu. Tento zážitek skvěle demonstroval rozdíl mezi odvážnými (atž už zdařenými nebo nezdarenými) díly dr. Krásy, MsKS Levice nebo Černých svěháků a pseudomoderními beztvárymi patváry lidí, kterým chybí základní estetická soudnost. Kdo to viděl a neví, o čem píšu, nechť po tom nepátrá.

Petr Macháček

mladý muž:

- Nesouhlasím s lektory. Viděli jsme tři vynikající herecké výkony. Nejlepší byla představitelka paní Smithové.

režisér inscenace:

- Nepodařilo se nám vyřešit, co udělat s vlasy paní Martiny. Museli bychom mu je ustříhnout.

Stanislav Aubrecht:

- Také si myslím, že travestie nebyla odůvodněná. Postava paní Martinové byla výborná, ale jakožto komedie.

Vladimír Štefko:

- Paní Martinová byla jiná povahou. Je dobré,

3x PRO

nositele Zlatého odznaku J.K. Tyla

Bedřich Beran (vpravo)
Foto: M. Drtina

Bedřich Beran

Co pro vás ocenění Zlatý Tyl znamená?

Já jsem to předně vůbec nečekal. Myslím, že přede mnou je v této republice mnoho a mnoho jiných, kteří dělali velké divadlo, kteří posloužili amatérskému divadlu více než já. Ale oni měli tu smůlu, že tu mezi námi už nejsou. Takže já mám pocit, že jsem to získal i za ně.

Na co za tu dlouhou dobu své ochotnické kariéry nejradejí vzpomínáte?

Především, že jsem vždycky mohl být u toho, jak to konečně řekl i Dušan Zakopal, když mě na jevišti uváděl. A když jsem nemohl hrát, tak jsem alespoň dělal něco na scéně nebo jsem byl u opny. Spoustu hronovů, když jsem šel mimo hraní do techniky, jsem prostál v zákulisí. Byl jsem nedílnou součástí nejrůznějších představení, mohl jsem pomáhat, aby představení dopadlo dobře, aby soubor byl spokojený a divák něco pěkného zažil. Ať už do byla spousta smíchu nebo pláče. Bylo pro mě důležité zažít tu nepředstavitelnou jednotu hlediště a jeviště - že máme společné myšlení a společný zážitek.

A pak také vzpomínám na Josefa Vavříčku. To byl člověk, který mě pomohl divadelně vyrostat - abych nikdy na jevišti neudělal ostudu.

Co byste ještě rád na divadle zkusil nebo zažil?

Já už mám různé zdravotní problémy a nevím, zda mám právo ještě něco očekávat. Já jsem nikdy nic neočekával. Měl jsem vždycky radost, když jsem dostal roli a myslím, že jsem nikdy žádné představení nezkácel. Takže se těším na všechno, co nedělá smutek lidem, že se nemaj rádi. Vždycky se těším jenom na to, že spolu něco uděláme. Abychom z toho mohli mít radost a mohli se radovat z toho, že tu vůbec jsme.

- šf-

Z kritického klubu (před 75 lety)

Alois Jirásek: Lucerna

Kněžna byla milý a sympathetic zjev jevištění, ale vadilo poněkud přílišné pianissimo v lyrických částech role. Škoda, že tím mnoho krásných míst hry uniklo. Vrchní p. Karáská poněkud mé očekávání zklamala. Představoval jsem si vždy rokokového růžového panáčka slušných rozměrů tělesných s copánkem a holí. Všechno by souhlasilo až na tu hůl! Hůl vrchnímu chyběla, ale šavle mu rozhodně nepatřila! Horší než zevnějšek vadila mi však na mnoha místech vrchního hra a pojetí role. že stále bezúčelně přecházel po scéně bych mu odpustil, ale myslím, že jeho oddanost ke kněžně neměla jít tak daleko, aby se tolik obracel k publiku zády v uvítacím proslovu - snad by se konečně snesla i ta záda, ale - promiňte - při těch hlubokých úklonách se příliš ohýbala...!

píše Jožka Tesař
(sehrál Dramatický odbor Šembera
ve Vysokém Mýtě, 27. října 1929)

Šofér: veselohra od Barnarda a Vrbského

Krásný den májový vábí kdekoho do přírody a proto byla návštěva divadla tentokrát slabší a obecenstvo pozdě se scházel, takže hra protáhla se do půl dvanácté. Veselohře by prospělo několik rádných škrtů neboť trpí rozvleklostí na úkor spádu. Ochotníci sehráli ji ale čiperně až na několik míst, kde souhra přece jenom vázla. Zvláště dámy vedly si tentokrát velice zdatně. Pí. Lukášová líbezně hrála milovnici Jiřínu, tentokrát rozuměli jsme každému slovíčku jejímu, nezřetelnou výslovnost překonala již úplně a vkusné obleky její s krásnou postavou činily ji přerozkošnou. V divadle dýchali jsme tentokrát opravdu májový vzduch, neboť měst. strážník vykázal z divadelní chodby všecky kuřáky před dům. Toto chvalitebné policejní zařízení zdravotní ve prospěch obecný zachověj nám Hospodin.

(sehrál Spolek ochotníků
Hybl Česká Třebová, 8. května 1927)

Eliška Krásnohorská: Přišla do rozumu

Hráno staršími herci velmi dobře. Všichni se vžili plně do svých rolí. Náhlé hlasové indispozice Madly bylo lékařsky zabráněno. Slabá účast zasluhuje povšimnutí, jelikož z Litomyšle nepřišel takřka nikdo. Na neúčast

občanstva z Litomyšle stěžují si ochotníci v okolních obcích kol města. Hry městských ochotníků, biografy, hry společnosti navštěvované jsou hojně venkovem a také vedoucí činitelé osvětových korporací v Litomyšli požadují přímo návštěvu venkova. Ale proč neoplaci město návštěvou ochotnických představení na venkově? Nemyslete si, že si na vesnici nevšimnou, kdo je navštívil a který občan projevil smysl pro podporení vzdělávací činnosti na vsi! Vzájemná kulturní součinnost bude podkladem úzkého sblížení města s venkovem!

Khom.
(sehrál Divadelní odbor
Hospodářsko-čtenářské besedy
Nedošín u Litomyšle, 3. dubna 1927)

K. Piskor: Herakles versus Puma

Těžko psati dnes kritiku a nevytíkat. Jestliže přehlédnu maličkosti v nastudování rolí - pokud se ovšem u této frašky dá mluvit o „studování“ - neodpustitelnou jest ledabylost při úpravě scény a neznalost základních pravidel režie. Při použití látkové dekorace jest třeba promyslit i vyzkoušet soulad barev, aby celek neurážel vodus divákům, účinkujícím musí být jasno - při pokojové scéně s několika východy - kdy kterými dveřmi mají odejít a na jeviště vcházeti, nemožné jest umístění zrcadla proti obecenstvu. Režisér může být rád, že se ve skle odrážela pouze horní osvětlovací rampa a ne nápoděda v boudě. Tedy na adresu režiséra - nestáčí jen spokojit se při režii hry tím, že si dám svoje jméno vytisknout na divadelní návštěvě, musím se také o úspěch hry starati poctivou prací a promýšlením kusu. Přes uvedené nedostatky režie mohu s radostí konstatovati, že výkony jednotlivců byly velmi dobré.

-tej-

(sehrál Dělnický divadelní spolek
Sršeň Kerhartice, 3. března 1925)

Bernstein: Zloděj

Režisér Fr. Prokopec získal pro hru dva vzácné hosty, vynikající členy Národního divadla v Brně, režiséra Ottu Čermáka a Zdeňka Grafovou, jimiž byl zdar divadla dobře zajištěn. Vedle nich v pilném studiu pěkně vystoupili členové Hýbla, sál byl do posledního místa vyprodán. Výkony obou hostujících umělců byly obdivuhodné a vyvolávaly po každém výstupu bouři potlesku. Krásná postava Zdenky Grafové jak v rozkošném flirtu, tak v pokročení vinou, duševními stavů zrovna světlíkující, a její přelíbezný hlas, který i v šepotu prochvíval se jako čistě sladěná struna hlubokým citem, nevymizí divákům z paměti. Domnívali jsme se, že má sál Národního domu špatnou akustiku. Hostující umělci však prokázali, že je naprostě dobrá, srozumitelnost že záleží jen od dokonalého způsobu výslovnosti, v němž podali znamenitý vzor. Scénu přepychově a vkusně vypravil ze svého skladu nábytku St. Felcman.

-ška-

(sehrál Spolek div. ochotníků

Hýbl česká Třebová, 18. dubna 1924)

moderní ženu-muže tvrdě a zase mile, něžně J., Ofenkusová, již dobrým partnerem byl př. L. Melín v úloze poslance Šimona. Byl by potřeboval jinou paruku. Villy, bratranc Erny v podání B. Zycha byl by potřeboval uhlazenější řeči, a větší rychlosti mluvy, v chování větší jistoty a trochu elegance pohybu, hlavně v prvém a druhém dějství. Ve třetím, když už u Erny dosáhl čeho žádal a snažil se vyzouti z možného sňatku s ní, byl dobrý. Nevtíravý, lhůstek, nežádoucí. Hra byla sehrána celkem slušně, ale musíme konstatovat, že hra podobného genru se k oslavě 28. října nehodí.

Jozka Cihlář

(sehrál Spolek div. ochotníků
Havlíček, Kerhartice, 28. října 1931)

F. X. Svoboda: Poslední muž

Scénicky neklade kus celkem velkých požadavků a ve Rvišti volili scénu pěkně, vhodně umístivše potřebný nábytek. O provedení nutno říci: rychlejšímu tempu vadila trochu slabší znalost úloh některých herců a pomalé vpadávání. Veselost měla být trochu bujnější a trvati tak dlouho, až je okřiknuta. Doporučuji méně chodit po jevišti; hrati více na místě. Rekvizity ponechat u sebe tak dlouho, až jsem vyzván k odložení (Bečvář-aparát!) Doporučuji přesné dodržení zvyku denního života, názvy věcí a jich popis upravovati podle skutečnosti, ne dle knížky. Baruše slušel by bílý čepiček na hlavě. Dr. Markovi se lépe hrálo bez skel!

v.h.

(sehrál Dramat. kroužek osvětového sboru Rvišť,
26. a 31. prosince 1925)

Ferdinand Oliva: To všecko z lásky

Vhodné obsazení úloh bylo příčinou, že provedení bylo zdařilé. Jen v posledním aktu vadilo hladkému chodu to, že některí účinkující nedostatečně ovládali úlohy. Hráno bylo odpoledne, protože večer byla taneční zábava (!) a tím se stalo, že mysl diváků byla rozptylována frekvencí na silnici a výkřiky oknem do sálu mezi hrou žádající ticho. Tj. dosud ta nejsmutnější stránka ochotničení na vši: nedostatek intelligence části publika, myslím hlavně mužské mládeže.

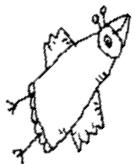
D.P.

(sehrál Čtenářsko-ochotnický spolek
v Újezdu u Chocně, 13. dubna 1925)

Přednášky o divadle

Přednášku o divadle přednesla populární naše umělkyně pí. Běla Horská, bývalá členka carského divadla v Petrohradě. Uznaná odbornice a jedna z nejupřímnějších přátel snah ochotnických promluvila dopoledne přednášku o mimice a přednesu a odpoledne o divadelní technice. Obě přednášky byly slušně navštívěny a doporučovalo by se porto i ostatním jednotám, aby občas pozvaly do svého středu milou naši umělkyni, která se poslouchá dobré ať mluví o umění nebo o ruské revoluci, kterou sama prožila a jejíž následky dosud pocítuje. Ochotník nikdy nemá zapomínati, že jenom sebevzděláváním může vzdělávat jiné.

-lk-

Přednášky laskavě uspořádal
Dramatický odbor „Šembera“
ve Vysokém Mýtě, 9. října 1927)

Krakonošův divadelní podzim XXXV. ročník národní přehlídky vesnických souborů

Ve dnech 8. - 16.10.2004 se ve Vysokém nad Jizerou uskuteční další ročník Krakonošova divadelního podzimu, který pořádají NIPOS-ARTAMA, DS Krakonoš Vysoké nad Jizerou a OS Vobskočák. I letos na něm uvidíte to nejlepší z krajských přehlídek.

Pořadatelé přehlídky zvou všechny zájemce k účasti na přehlídce jako pozorovatele. Zájemcům zajistí ubytování, stravu a vstupenky. Potřebnou objednávku naleznete v Amatérské scéně 3/ 2004, která je v prodeji na stánku s publikacemi před Jiráskovým divadlem nebo na webových stránkách KDP.

Předpokládá se, že se pozorovatelé zúčastní představení, rozborových seminářů a zakončení přehlídky s vyhlášením výsledků a oceněním nejlepších výkonů, po jehož skončení je naplánován již tradiční bál Sejkorák.

V průběhu přehlídky budou probíhat dvě vzdělávací akce. Tou první je dlouhodobý, již třetí Kurz praktické režie pořádaný NIPOS-ARTAMA, který vede Mgr. Milan Schejbal spolu s Mgr. Pavlínou Morávkovou. Na letošním Krakonošově podzimu budou frekventanti kurzu poznávat jednotlivé druhy, stylů, žánry a to by samozřejmě nebylo možné bez asistence lektorky Kateřiny Fixové. Při jednotlivých ukázkách si jako figuranti zahrají profesionální herci např. Lucie Pernetová, Martin Písářík, Denisa Nová nebo Miroslav Hrabě. Součástí Krakonošova divadelního podzimu je i kurz režie, který pořádá SČDO.

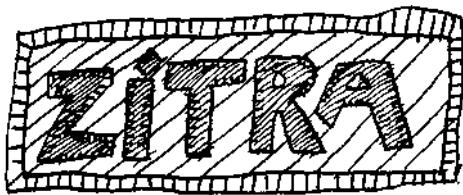
-nipes-

Manžel na inzerát, DS Scéna Libochovice
Foto: I. Mičkal

B. Rajská: Děvče s ocelovými nervy

V závodě na aeroplány, jehož majitelkou je Sandy, dcera ocelového krále vypukne stávka proto, že Sandy propustila z práce montéra za vlepenou hubičku... Pěkně sehrála

9:00-12:30
Semináře a dílny

14:00-16:00
Kritický klub

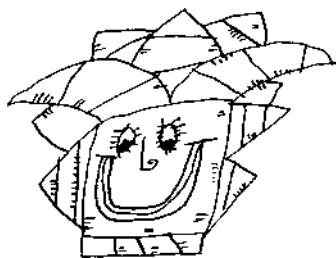
16:30 (A) a 19:30 (B) - Jiráskovo divadlo
DS PIKI Volyně

Vladimír Strnisko: Goldoniáda (90')

16:30 (B) a 19:30 (A) - Sál Josefa Čapka
Německo-polsko-česká divadelní dílna
Podle Deníku Franze Kafky:
Kafka - Za dveřmi (75')

17:00 - Park Aloise Jiráska
ZUŠ Hronov - Dechový orchestr mladých
Promenádní koncert.

21:30 hod. Náměstí ČSA
Slavnostní zakončení 74. Jiráskova Hronova
Ohňostroj

Fedotovova herecká dílna

pod vedením Michala Čapky a Honzky Hájka
uskuteční rekapitulaci práce svých účastníků
v pátek o půlnoci v Sokolovně ve Velkém Poříčí.

KD

Zpravodaj 74. Jiráskova Hronova
Vydává organizační štáb

Séfredaktor: Jana Portyková

Redakce: Vladimír Hulec, Alexandr Gregar,
Jan Rolník, Michal Drtina

Výtvarník: Rostislav Pospíšil

Fotograf: Ivo Mičkal

Oficiální stránky festivalu:
<http://www.hronov.cz>

Tisk: GZH, s.r.o.

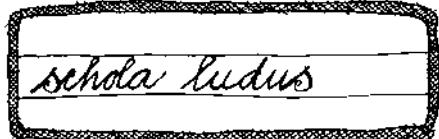
Cena 5,- Kč

Komiks pro vás připravil Jiří Jelínek

ZASLECHNUJ

Paní Ema Zámečníková se tímto omlouvá Wendy Cope a všem jejím obdivovatelkám za hrubou chybu, která se objevila, neboť tato úctyhodná žena je britského původu a nikoliv amerického, jak bylo uvedeno.

Ukázky práce seminářů

Pátek 13.8.

Seminář I (jako Inspirace místem)
„Z NÁRODA ČECHOFF“

sraz: Freiwalldovo náměstí (u Tritona) v pátek 13.8. ve 23.55 hodin!

Sobota 14.8.

Seminář P (jako Poezie)

10.00 hod v parku Aloise Jiráska (v případě deště v Sokolovně)

Seminář M (jako Mimus)

11.00 hod v Sokolovně

ZÁVĚREČNÉ TŘEDSTAVENÍ DÍLNY I Z NÁRODU ČECHOFF
U TRITOWU - PÁTEK 13.8. - 23:55*
Přesun začátku z důvodů stanovy VATRY TRÁTELSTVÍ